

BIO

- geboren in 1948 in het West-Vlaamse Gistel
- droomde ervan renner te worden, maar bleek vooral een goede middenmoter
- liep school aan het Sint-Niklaasinstituut in Anderlecht, waar ook sportlui als Paul Van Himst studeerden
- begon op zijn 21ste een looierij in Zulte
- werd in 1977 gemeenteraadslid voor de PVV
- was Vlaams volksvertegenwoordiger van 1981 tot 2004; was van 1984 tot 1999 ook fractie-leider voor de liberalen
- is sinds 2004 gouverneur van Oost-Vlaanderen
- zat al op de fiets lang vóór de hype van de koersende politici
- was van de eersten die klikpedalen en een hartslagmeter gebruikten
- beklom ettelijke malen de Mont Ventoux, maar is veeleer een flandrien
- bracht een boek over zijn eigen 'Ronde' door Oost-Vlaanderen uit
- kreeg begin oktober longvlieskanker; heeft vijf operaties (één long werd weggenomen) en zware chemo achter de rug
- revalideert nu; hoopt vanaf september weer fulltime gouverneur te zijn

In het begin wou u nochtans liever niet over uw ziekte spreken.

'Omdat ik er niet mee te koop wil lopen. Ik ga geen Marie-Rose Morel-rol spelen, daar heb ik absoluut geen zin in. Maar ik voel wel dat ik lotgenoten kan helpen, en dat wil ik niet laten liggen. Het is een moeilijke grens, een evenwicht vinden. Het blijft confronterend over mijn ziekte te lezen, ook voor mijn familie. Maar ik ben strijdvast.'

Die strijdlust typeert u: u werd vaak de flandrien van de politiek genoemd.

'Ja, en dat heeft me altijd geflatteerd. Dat flandriens noeste werkers zijn, klinkt te veel als een cliché. Maar ik houd van de idee dat karakter belangrijker is dan het gevleugelde talent. Een flandrien heeft zijn basistalent, maar haalt er meer uit dan er feitelijk in zit. Omdat hij wilskracht heeft, ook als het tegenzit. Kijk naar Museeuw, van wie ik altijd een fan ben geweest. Ook niet hét grote talent, maar wat hij gepresteerd heeft, is enorm. Alles kan als je het wil, dat geloof ik sterk. Misschien is het bizar dat ik dat zeg, in mijn situatie, maar toch: wie dat wil, kan heel veel aan. Ik heb zelf nooit een diploma gehaald – ik ging op mijn achttiende aan het werk – en toch heb ik mijn weg in het leven gemaakt.'

Was u ook op de fiets een flandrien, of veeleer een klimmer?

'Ik klim graag, ik deed elk jaar de Mont Ventoux, maar een echte klimmer ben ik nooit geweest. Daarvoor woog ik te veel:

'Ik hou van subtoppers als Devolder. Omdat ik er zelf altijd één ben geweest. Geen Guy Verhofstadt, er altijd iets onder'

toch zo'n 80, 82 kilo. Ik was de man van de kasseien, van de kuitbijters.'

'Ik houd ook enorm van het volkse karakter van de Vlaamse klassiekers. Geef mij een gratis ticket voor de Formule 1, en nog zal dat me niet interesseren. Ken jij een sport waar je als toeschouwer gratis naartoe kunt? Waar de renners zo dichtbij, zo tastbaar zijn? Ik wil niet veralgemenen, maar voetballers zijn veel vaker dikkenekken dan coureurs. De sfeer in het wielrennen is helemaal anders.'

'Al besef ik ook dat de limiet stilaan bereikt is. Op de cruciale plekken langs de Ronde staan nadarhekken, maar er zijn nog zoveel plaatsen waar massa's mensen kijken. Als daar een auto uit de bocht gaat.'

Voor wie gaat u zondag supporteren als u voor de televisie zit?

'Voor Stijn Devolder. Ik heb enorm veel bewondering voor een Cancellara of een Eddy Merckx, maar mijn hart gaat naar de subtoppers. Waarom? (wikt zijn woorden) Omdat ik er in de politiek zelf altijd één ben geweest. Ik was geen Guy Verhofstadt, ik zat er altijd iets onder. Ik heb gaten dicht gereden, anderen uit de wind gezet, maar vaak ook naast de prijzen gegrepen. Ik heb als fractieleider keihard gewerkt, mee de liberalen uit de oppositie gehaald, maar minister ben ik nooit geworden.'

Hoe frustrerend was dat?

'Toen, op dat moment: heel frustrerend. Politiek is een teamsport. Gaten dichtrijden is één ding, maar om resultaat te halen, moet iedereen dezelfde inspanning doen. En dat is lang niet altijd het geval. Ik zat wat in dezelfde situatie als Eric Van Rompuy. Ook hij had met succes de oppositie voor de CVP geleid, maar ook hij werd bij de verdeling van de postjes voorbijgestoken.'

'Vandaag heb ik meer begrip voor de beslissingen toen. Ook de regionale spreiding speelde een rol, en de Oost-Vlaamse delegatie was bijzonder sterk, met behalve Verhofstadt ook nog Karel De Gucht, Marc Verwilghen, Herman De Croo. Bovendien heb ik alsnog een mooie prijs gekregen, met het gouverneurschap nu. Het is het mooiste wat me kon overkomen.'

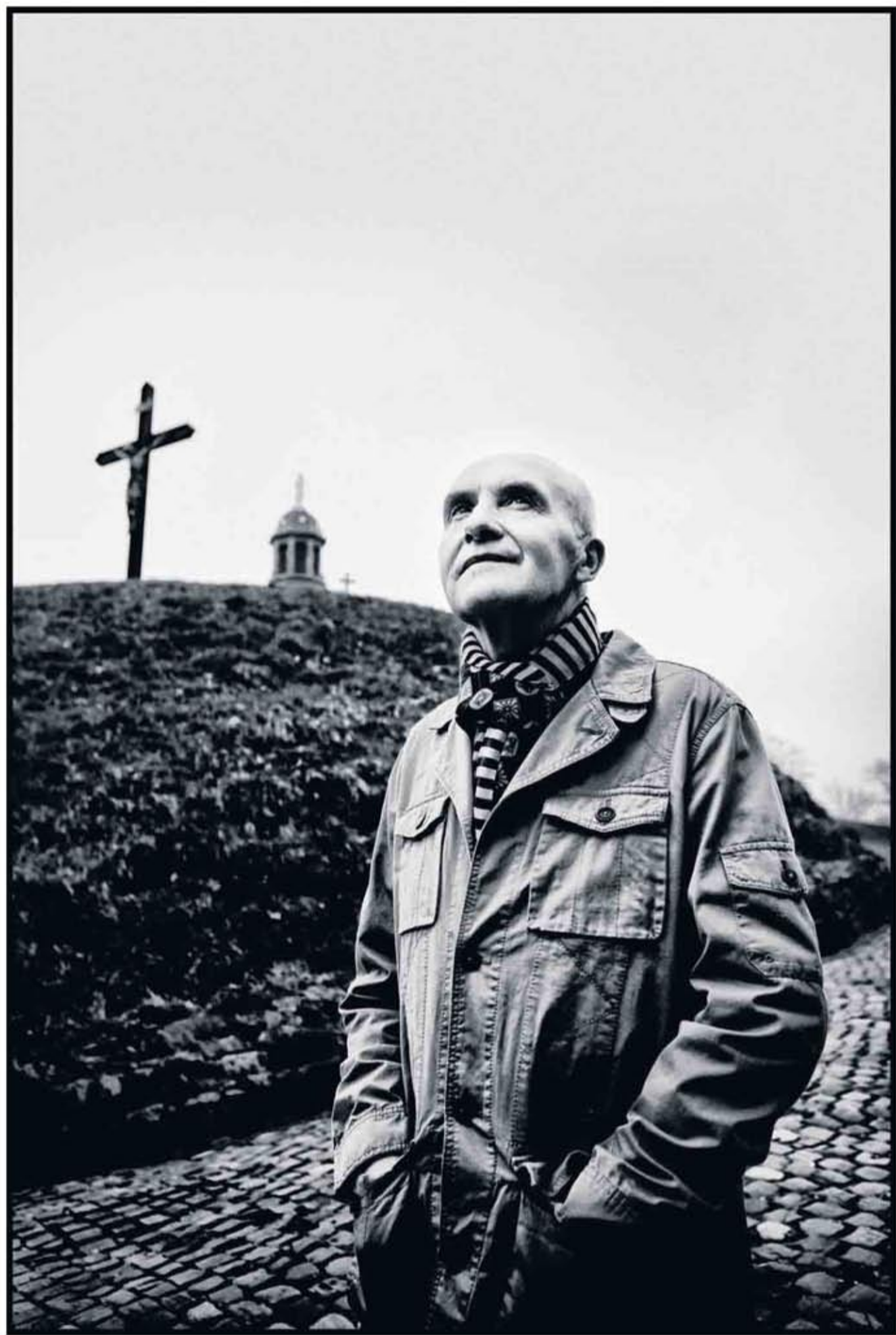
Vindt u het geen troostprijs? Het is een job in de luwte toch?

'Ja, maar daar houd ik wel van: om in die luwte opnieuw de gaten dicht te rijden. De provincie brengt het lokale, het Vlaamse en het federale niveau met elkaar in contact. Veel projecten stokken omdat de verschillende partijen niet meer praten. Als gouverneur breng ik hen weer rond de tafel. Het is vreemd, maar zelfs mensen die al jaren niet meer hebben gepraat, krijg je vaak weer bij elkaar. Het bewijst dat het gouverneurschap wel degelijk nut en uitstraling heeft.'

Hoe bent u als West-Vlaming in Oost-Vlaanderen terechtgekomen?

'Mijn ouders waren vellen- en huidenhandelaars en op mijn zestiende stuurde mijn vader mij op werkvakantie naar een looierij in Engeland. Ik leerde er huiden te bewerken, en toen dat bedrijf jaren later ook een filiaal in België wou, zijn mijn broer en ik onze kans gegaan. In Zulte stond een lege looierij te koop, en zo zijn we in Oost-Vlaanderen beland.'

'Ik weet wel dat er niet zoiets als een Oost-Vlaamse identiteit bestaat – het stond vorige week nog in de krant en dat heb ik ook als gouverneur ondervonden. Maar zelf heb ik me snel Oost-Vlaming gevoeld, wellicht door mijn sterke engagement. Noch-

tans lag de politiek niet voor de hand. Mijn ouders waren commercianten: "kom met iedereen overeen" was hun devies. Maar op school had ik het plezier van het debat ontdekt, en die passie ben ik nooit meer kwijtgeraakt. Alleen met mijn bedrijf bezig zijn: dat vond ik iets te weinig voor mijn kennen en kunnen.'

U hebt als gouverneur wel pogingen gedaan om die Oost-Vlaamse identiteit te versterken. U hebt er zelfs een boek over geschreven, 'Mijn ronde'.

'(enthousiast) Hebt u het gelezen? Nog niet? (doet teken naar zijn chauffeur, die met een exemplaar op de proppen komt) Kijk, dit is het: een reisverslag van mijn tocht langs alle 65 Oost-Vlaamse gemeenten. De eerste drie jaar van mijn gouverneurschap heb ik aan die tocht besteed. Omdat ik wou weten wat in elke gemeente leeft. En omdat ik op zoek wou naar die Oost-Vlaamse identiteit. Maar ik heb geleerd dat je dat gevoel niet kunt forceren.

Een Gentenaar voelt zich in de eerste plaats van Gent.'

'Ik ben nogal een fan van Geert Mak – niet dat ik me met hem wil meten, maar ik heb mijn boek wel in die stijl opgevat. En natuurlijk speelt ook in *Mijn ronde* de koers een rol. Kijk eens wat ik indertijd al schreef: "De aankomst van de Ronde moet in Ninove blijven". Nog altijd actueel, toch? Niet dat ik actief voor Ninove ga lobbyen: dit is een persoonlijk standpunt, vooral door sentiment ingegeven. Ik weet dat Oudenaarde een dossier heeft ingediend met de Oude Kwaremont als scherprechter, en toegegeven: ook daar valt sportief iets van te maken. Maar de combinatie Bosberg-Muur blijft onovertroffen. Het is toch zonde dat Milaan-San Remo niet meer op de Via Roma aankomt. Sommige tradities moet je in ere houden, vind ik. Je gooit je klassiekers niet zomaar overboord.'

En dus gaat ook de fotograaf na het inter-

view voluit voor de traditie: de kasseien van de Muur. Denys laat zich naar boven voeren – overmoed is zelden goed – maar eenmaal op de top laat het wielervuur weer op. Dat hier twee jaar geleden nog een foto van hem op de koersfiets werd genomen, zegt hij. En als een amateur zich plots naar boven hijst, heeft die meteen een supporter in Denys. 'Allé, goed bezig', roept de gouverneur, en dan tot mij: 'Mooi tempo heeft die.'

Het moet toch pijn doen, vraag ik, de wetenschap dat hij dit zelf nooit meer zal doen. Soms, bij momenten, geeft hij toe, maar eigenlijk heeft hij er vrede mee. 'Twee, drie maanden heb ik nodig gehad om de lijnen van mijn nieuwe leven te schetsen. De Mont Ventoux of de Muur is geen optie meer, neen. Maar een fietstocht langs de Schelde en de Leie is ook mooi. Daar droom ik nu van, en dat zal me ook lukken, na mijn revalidatie. Weer kunnen fietsen: dat is nu mijn grote uitdaging.'

•••
vervolg van biz.19

woonde in het café De Tourmalet – het heet nog altijd zo – en ik ben daar als kind heel vaak geweest. Het was mijn droom om zelf ook coureur te worden: van mijn zevende tot mijn vijftiende heb ik er echt in geloofd. Ik heb zelfs twee jaar met Jempi Monseré in dezelfde club gereden, de Koninklijke Brugse Wielersport. Maar toen ik hem zag koersen, wist ik: dit wordt niets voor mij.'

'Dat was een ontgoocheling, ja. Als ik nu ga koersen – of beter: als ik ging koersen – kwam altijd weer die droom naar boven. Ik ben mijn hele leven blijven fietsen, en dat is nu mijn geluk, weet ik. Ik heb kanker, natuurlijk, maar ik heb ook een schitterende conditie. Als ik het overleef, is dat mede dankzij de fiets.'

Is het tegelijk niet vreselijk wrang? U hebt altijd gezond geleefd, en net u krijgt kanker. 'Een klap was het zeker. Ik had in augustus nog de Mont Ventoux beklommen, maar tijdens een ritje met mijn nieuwe mountainbike, begin oktober, ging mijn hartslag plots de hoogte in. Een hartprobleem, dacht ik zelf; een klaplong, zeiden de dokters. Maar ook die bleek naderhand door iets anders veroorzaakt: longvlieskanker.' 'Toch heb ik nooit gedacht: waarom ik, en niet een ander die rookt en maar doet. Het was een schok omdat ik nog zoveel ambitie had: ik wou een grote fietsreis maken na mijn pensioen, aan vrijwilligerswerk gaan doen. Ik voelde me zo sterk en gezond, aan de dood had ik nog nooit gedacht. En plots was hij daar.'

Herinnert u zich nog het moment dat u het nieuws kreeg?

(zwijgt lange tijd; verbijt zijn tranen) 'Dat was bijzonder zwaar. Gelukkig heeft mijn vrouw meteen gezegd: 't is een moeilijke tegenstander, maar we laten ons niet doen. Ik heb haar dat beloofd, en die belofte houdt me recht.'

'Je kunt niet geloven hoe snel je geïsoleerd geraakt als je ziek bent. Hoe moeilijk het is om na weken in het ziekenhuis weer je plek te vinden. Voor elke stap die ik zet, heb ik drempelrees; zelfs voor de kleinste dingen. Voor het eerst weer in Gent op wandel gaan, voor het eerst naar de gemeenteraad. Ik heb deze week mijn eerste persconferentie gegeven, over de veiligheid tijdens de Ronde, en ik was bloednerveus. En twee uur later ook stikkapot – ik heb mijn interview met VTM zelfs afgezegd. Ik moet in een kleinere versnelling leren leven, en ook daar kijkt mijn echtgenote op toe. Ze is mijn evenwichtspijl: ze haalt me uit mijn kot, maar ze remt me ook af als ik plots te snel ga.'

Ze kent u natuurlijk door en door, na al die jaren.

'Ze kent me door en door, en nu nog veel beter. Je hoort vaak dat een ziekte als kanker koppels uiteen drijft, maar bij ons is het net omgekeerd. We zijn nog naar elkaar toegegroeid.'

'Het is een cliché, maar je gaat door zo'n ziekte de kleine dingen meer waarderen. Ik heb vier kinderen, negen kleinkinderen, en die komen nog veel meer dan vroeger. Ze maken van mijn strijd ook een gezamenlijke strijd.'

'Hetzelfde gevoel heb ik trouwens tegenover lotgenoten. Ik zit nu veel vaker in de wachtkamers van ziekenhuizen, en daar merk ik hoe we elkaar kunnen steunen. Niet iedereen is optimistisch, maar een goede scan alleen al kan een echte opkikker zijn. Ik besef dat ik, als publiek figuur, daarin een rol kan spelen.'